

Publicerad 2009-02-09 18:20 av polka-gris

skrev den här som uppgift i svenskan... jag är väldigt ny på det här med noveller så all form av kritik uppskattas!

En halvtimme innan Stina blev kär

Himlen var ljusblå, sådär som den bara är på hösten. En färg som får dagen att se kall ut och som fick Stina att klä sig i dubbla strumpbyxor den morgonen. Hon önskade att hon hade tagit en mössa också, för det var precis så kallt som det såg ut och det blåste henne i ögonen. Över hela cykelbanan låg gulbruna löv, inte alls färgglada som för en månad sedan, de bara låg där och väntade på att snön skulle komma och täcka alltihop. Egentligen var det en fin dag. Stina kunde se det om hon kisade och tänkte bort blåsten, den skulle bli bra på bild. Det var bara så att just den dagen hade haft oturen att bli fruktansvärt tråkig.

Den här hösten var en enda lång sträcka av meningslöshet. Det var som att människorna svalnade i takt med luften. De verkade tappa allt hopp om varandra, de liksom kämpade för att överleva. Men Stina tyckte om hösten, hon tyckte om luften som i och för sig var kallare, men också lättare att andas. Hon hade ingen lust alls att stänga in sig och deppa i flera månader.

Det hade resten av mänskligheten lust med. Eller så hade de en äälskling som de satt inne och myste med så att de knappt märkte att det blev höst. Inte förrän det tog slut med äälsklingen och de blev som alla andra. Deppiga.

Det var vad hon hade varnat Anna för två veckor tidigare när hon var försvunnen i kärlek. (Ordet kärlek tänkte hon med en äcklad betoning på ä:et. Kääärlek.) Helt försvunnen hade hon varit och inte förstått vad Stina menade, och nu satt hon på ett café, ledsen, och väntade på Stina som skulle trösta och bjuda på varm choklad.

Aldrig någonsin skulle hon bli som Anna. Hon var inte alls känslökall (nej, nej farligt ord) men att bli sådär korkad som Anna blev då och då, att inte förstå sitt eget bästa, det skulle inte hända Stina.

I hörlurarna spelade Beatles "Something" och det kunde faktiskt ha varit en film. Hon brukade tänka så när hon gick med musik i öronen. Hon själv var huvudpersonen som gick så där snyggt i takt till soundtracket, på väg mot vändningen. Men om det hade varit en film skulle hon inte vara röd om näsan eller ha ont i ögonen. Hon skulle kanske ha en liten hårslinga på fel sida, men det skulle ändå se snyggt ut.

Och om det hade varit en film, skulle den garanterat ha slutat med att Anna blev lycklig och Stina blev kär. Det skulle inte hända. Hon skulle göra sitt bästa för Annas skull, så att hon blev glad, men kärlek trodde hon inte på. Det var bara något som människorna hade hittat på för att ha något att leva för. Men att resultatet blev ledsna människor och en överbefolkad jord ville de inte ta till sig.

Nu låter det som att Stina var hatisk, något som vissa sa men ingen trodde på. Hon var lycklig för mycket och var bättre än de flesta på att uppskatta små saker som en fin färg, lukten av regn eller en glad kassörska på ica. Men hon var emot kärlek.

Det skymde allt fortare. I fönstret i cafédörren såg Stina sig själv. Luggen hade blåst åt sidan, hon var rosig om kinderna och lite röd i ögonen efter vinden. Hon öppnade dörren för att komma undan bilden och möttes av några ointresserade ögon som granskade henne när hon gick fram till kassan och beställde en varm choklad och en blåbärsmuffin.

Caféet låg lite i utkanten av staden. Där var det alltid lagom mycket folk och ganska lugnt. Kanske för att väggarna var lindblomsgröna. Stina hade läst någonstans att grönt var lugnande. Dessutom hade de väldigt sköna fåtöljer och värmeljusen på bordet doftade svagt av något som kunde vara honung. Det var mycket hon och Anna inte skulle veta om varandra om det inte hade varit för det caféet.

Anna satt vid bordet längst in i hörnet. Hon såg ut som om hon ville tyna bort och aldrig komma tillbaka. Hon ville inte synas, men det var henne man såg. Då och då kastade de andra cafégästerna lite generade blickar åt hennes håll. Stina tänkte att hon kanske faktiskt höll på att tyna bort på riktigt. Hon hade håret uppsatt i en knut och hennes ögon såg tusen gånger rödare ut än Stinas i caféfönstret. Hon hade fortfarande sin svarta jacka på sig och satt orörlig med en tekopp i händerna. Svart var egentligen ingen färg som Anna tyckte om. Hon brukade säga att svart var för såna som inte hade någon personlighet, såna som inte var som Anna. Men sen träffade hon John. Emo-John som tyckte att Anna var as-snygg i mörka färger, och då ville hon plötsligt vara som de. Tydligen var inte Emo-John nöjd med resultatet, för han hade dumpat henne och lämnat Stina med det svåraste jobbet.

Ett plötsligt anfall av dåligt samvete drabbade Stina. Så många gånger hade hon tröstat Anna. Fler gånger än att hon kunde minnas alla hade hon försökt förklara det självklara för henne. Kärlek finns inte. Punkt. Det är bara något folk inbillar sig i svaga stunder, för att sedan bryta ihop när de inser att det inte fungerar. En gammal tant med knytblus och en kopp kaffe sneglade mot Anna för fjärde gången sedan Stina tagit emot sitt fika, och hon insåg att hon stannat upp mitt i ett steg. Tanten såg frågande på Stina och log lite. Just då, när tanten log, bestämde hon sig för att försöka en sista gång. Och den här gången skulle hon inte ge upp. Hon följde tantens blick tillbaka till hörnet av caféet och skrattade lite för sig själv när filmreplikerna poppade upp i hennes huvud. Sådär skulle ingen mer behöva se på Anna.

”Hej” sa hon när Annas rödrandiga kinder vändes lite mer uppåt. ”Vad är det som har hänt?”. Hon såg hur axlarna lyftes uppåt när hennes bästa vän drog efter andan. Sen var de i en film igen. ”Han sa att vi inte passade ihop!” snyftade Anna. Hon slängde sig framåt och klängde sig fast runt Stinas hals. ”Såja, såja... gråt ut du.” ”Jag fattar inte att jag gick på det!” lät det som att Anna sa mellan hulkningarna. ”Många går på det. Det händer hela tiden vet du.” Tanten med knytblus tittade åt deras håll igen.

Efter ungefär fem minuter började Anna sansa sig lite. Bara tysta snyftningar och hicka hördes när hon sa: ”Jag trodde liksom inte att det skulle ta slut.” Stina suckade lite för högt. ”Alltså Anna, det tog inte slut vet du. Det började aldrig mer än i ditt huvud.” Anna satte en klunk te i halsen (men drick inte teet när det är kallt då) och stirrade på Stina som om hon vore helt galen. ”Men herregud! Säg inte att du fortfarande tror på det där!”. ”Jo det gör jag, och jag vet att du och alla andra har svårt att fatta men jag gör mitt bästa för att hjälpa till.”

Plötsligt var Annas axlar uppe vid öronen, käkarna var spända och hon andades häftigare än förut. Stina kunde inte förstå varför hon blev arg. Hon visste att det var ett känsligt ämne för Anna just nu, men hon ville ju bara hjälpa till. Hon var ju där för att ge tröst och sin syn på saken.

”Du ska ju stötta mig! Du ska lyssna när jag berättar och trösta och tycka synd om mig, inte komma med nån jävla idé om att kärlek inte finns! Jag vet att den finns! Jag har varit kär, jag är fortfarande kär, och du är bara avundsjuk för att ingen orkar älska dig!”. En pytteliten droppe saliv landade på bordet.

Det var ju inte meningen. Det skulle ju bli bra idag, och Anna skulle förstå, men nu satt hon där och var argare än vad någon annan antagligen hade varit på det caféet någonsin. Varför skulle det tvunget bli så här? Varför kunde inte Stina vara som alla andra? Hon skulle bara ha tröstat idag, och väntat med det andra. Det viktigaste var ju att Anna mådde bra, att hon var hennes vän.

”ingen orkar älska dig.” Var det verkligen sant? Klart det var, för kärlek fanns ju inte. Om kärlek hade funnits skulle Stinas mamma också ha funnits kvar, och hennes pappa skulle ha stannat hemma från jobbet åtminstone någon helg. Hon visste att det inte fanns någon kärlek där, men på något sätt hade hon ändå trott att Anna kanske skulle tro att hon älskade henne. Som vän.

Hon stirrade på den lilla droppen på bordet. Där fanns det hat. Det var inte meningen att det skulle finnas hat. Ingen kärlek, inget hat, så hade hon tänkt länge. Men där var den lilla droppen, beviset för något som inte var sant.

Hon hade inte riktigt märkt att hennes ögon blev blanka. Nu hängde det en liten tår under hakan, och fler var på väg. ”Förlåt” sa hon. Det var riktat till Anna, men ögonen släppte inte bordet. Det var knäpptyst i caféet, med undantag för tanten som snyftade och prasslade lite med en näsduk. Det störde inte Stina så mycket att folk tjuvlyssnade. Hon sträckte sig efter den kalla chokladen och tog en klunk. Det brände lite i halsen och smakade mer salt än vanligt.

”Ingen alls?” sa hon sen. Anna tog hennes hand och kramade den lite. Stina vände upp ansiktet. Det var hon som skulle trösta egentligen. Hon kramade Annas hand tillbaka, reste sig och gick mot disken. ”Två varm choklad.”

De satt tysta och drack chokladen ganska länge. Ett kallt vinddrag fick Stina att titta upp ur muggen mot dörren. Där fladdrade ett gulbrunt löv in, och en fot. En svart sko. Hon lyfte blicken och såg en blå jacka. Luktade det inte ganska gott helt plötsligt? Lite sommarlukt mitt i oktober? Nu insåg hon att hon satt med ryggen väldigt böjd, hon måste räta på ryggen... Och så såg hon ett ansikte med ljusa ögon. Ganska fina ögon och brunt, lockigt hår.

Han log mot henne. Utan att tänka log hon tillbaka.

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren polka-gris med Poeter.se id #20025 innehar upphovsrätten